

Η ΕΟΡΤΗ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΙΩΣΗΦ ΤΟΥ ΑΠΟ ΑΡΙΜΑΘΑΙΑΣ ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Τὴν Κυριακὴν, 20^{ῆν} Ἀπριλίου/3^{ῃν} Μαΐου 2020, Κυριακὴν τῶν Μυροφόρων εἰς τὸ Πεντηκοστάριον, ἐωρτάσθη ὑπὸ τοῦ Πατριαρχείου ἡ μνήμη Ἰωσήφ τοῦ ἀπὸ Ἀριμαθείας εἰς τὴν Ἱερὰν αὐτοῦ Μονὴν εἰς τὴν Ρέμλην, ἥτοι ἀρχαίαν Ἀριμάθειαν, ἐκ τῆς ὁποίας οὗτος κατήγετο, λαβὼν καὶ διὰ τοῦτο τὴν ὀνομασίαν, ὁ ἐξ Ἀριμαθείας.

Κατὰ τὴν ἐορτὴν ταύτην ἡ Ἐκκλησία ἐνθυμεῖται ὅτι ὁ Ἰωσήφ, δίκαιος ὢν καὶ «εὐσχήμων βουλευτής», τολμήσας εἰσῆλθε πρὸς Πιλᾶτον καὶ ἐζήτησε τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ καὶ ἔλαβε καὶ ὁμοῦ μετὰ τῶν μυροφόρων Γυναικῶν ἐνεταφίασε αὐτὸ εἰς τὸ κενὸν αὐτοῦ μνημεῖον, τὸ πλησίον τοῦ τόπου τῆς Σταυρώσεως.

Τῆς ἐορτῆς ταύτης, ἐν τῷ πλαisiῳ τῶν λαμβανομένων μέτρων διὰ τὸν κορονοϊόν, προεξῆρξεν ὁ Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἰόππης κ. Δαμασκηνός τῇ φιλοξενίᾳ τοῦ ἡγουμένου τῆς Μονῆς ὁσιολογιωτάτου Ἀρχιμανδρίτου Νήφωνος, μετ' ἐλαχιστοτάτων πιστῶν.

Πρὸς τὴν Κοινότητα τῆς Ρέμλης ὁ Μακαριώτατος ἀπηύθυνε μήνυμα ἔχον οὕτως:

«Ἐλθὼν Ἰωσήφ ὁ ἀπὸ Ἀριμαθείας, εὐσχήμων βουλευτής, ὃς καὶ αὐτός ἦν προσδεχόμενος τὴν βασιλείαν τοῦ θεοῦ, τολμήσας εἰσῆλθε πρὸς Πιλᾶτον καὶ ἡτήσατο τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ», (Μάρκ. 15,43). «Καὶ διαγενομένου τοῦ Σαββάτου Μαρία ἡ Μαгдаληνὴ καὶ Μαρία ἡ τοῦ Ἰακώβου καὶ Σαλῶμῃ ἡγόρασαν ἀρώματα, ἵνα ἐλθοῦσαι ἀλείψωσιν αὐτόν», (Μάρκ. 15,1).

Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

εὐλαβεῖς χριστιανοί,

Ὁ τὸ φῶς ἀνατείλας καὶ πᾶσαν τὴν γῆν καταλάμψας τῇ Ἀναστάσει Αὐτοῦ, Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, συνήγαγε πάντας ἡμᾶς ἐν τῇ ἁγιογραφικῇ ὑμῶν πόλει Ἀριμαθείᾳ, τῇ γενετείρᾳ τοῦ εὐσχήμονος Ἰωσήφ, ἵνα πασχαλίως ἐορτάσωμεν σὺν Νικοδήμῳ καὶ ταῖς ἁγίαις μυροφόροις γυναιξί εἰς τὴν ἐορτὴν αὐτῶν.

Οἱ ἅγιοι Εὐαγγελισταὶ καὶ ἀπόστολοι Ματθαῖος, Μᾶρκος, Λουκᾶς καὶ Ἰωάννης ἐν τῇ λεπτομερεῖ καταγραφῇ τῶν γεγονότων τῆς σταυρώσεως καὶ τῆς τριημέρου ταφῆς καὶ Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ ποιοῦνται ἰδιαιτέραν μνείαν τόσον τῶν μυροφόρων γυναικῶν, ὅσον καὶ τῶν κρυφῶν μαθητῶν τοῦ Χριστοῦ Ἰωσήφ καὶ Νικοδήμου. Καὶ τοῦτο, διότι ἡ ἐπιδειχθεῖσα ἄμεσος καὶ εὐλαβὴς μέριμνα αὐτῶν διὰ τὴν ταφὴν τοῦ ἀχράντου σώματος τοῦ Χριστοῦ ἀποτελεῖ ἀδιάψευστον μαρτυρίαν. Αἱ μὲν μυροφόροι γυναῖκες ἐγένοντο ἄψευδεῖς μάρτυρες καὶ πρῶται, τῆς Ἀναστάσεως· Ἰωσήφ δὲ καὶ Νικόδημος τῆς ταφῆς: «καὶ ὁ ἐωρακώς μεμαρτύρηκε, καὶ ἀληθινὴ αὐτοῦ ἐστὶν ἡ μαρτυρία, κάκεῖνος οἶδεν ὅτι ἀληθὴ λέγει, ἵνα καὶ ὑμεῖς πιστεύσητε», (Ἰωάν. 19,35), γράφει ὁ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης.

Ὁ δὲ Ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας, ἀναφερόμενος εἰς τὰ τῆς ταφῆς τοῦ Ἰησοῦ λέγει: «ἐπὶ στόματος γὰρ φησι, δύο ἢ καὶ τριῶν μαρτύρων σταθῆσεται πᾶν ρῆμα»,

(Ματθ. 18,16). Διό τοιγαροῦν οἱ ἐνταφιάσαντες, Ἰωσήφ τε καί Νικόδημος, ἔχοντες μέν εἶσω [μέσα] = τήν πίστιν εἰς νοῦν τήν παρά Θεῷ καί τῆς ἐπιγείου τιμῆς τε καί δόξης οὐπω = οὐδόλως προτιμήσαντες... ἐλευθέραν τήν πίστιν παρέσχον= ἔλαβον τήν ἄδειαν, ὅσοι τε καί ἀγαθοί τῆς τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν ἐντολῆς ἐδείχθησαν φύλακες».

Ἡ Ἀνάστασις τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ἀποτελεῖ τήν κορωνίδα τοῦ μυστηρίου τῆς θείας Οἰκονομίας, ὡς λέει ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός: «Νῦν τό ἀπ' αἰῶνος κεκρυμμένον μυστήριον ἐκκαλύπτεται· νῦν τό τῆς θείας οἰκονομίας κεφάλαιον ἐκπεραίνεται· νῦν ἡ κορωνίς τῆς τοῦ Θεοῦ λόγου σαρκώσεως ἐπιτίθεται· νῦν ἡ τῆς θείας ἀγάπης δημοσιεύεται ἄβυσσος. Οὕτω γάρ τόν κόσμον ὁ Θεός Λόγος ἠγάπησεν, ὡς εὐδοκία τοῦ Πατρός καταβῆναι πρός σάρκωσιν, ὡς βάρος ὑλικῆς σαρκός ὁ ἄυλος ἀμφιάσασθαι, ἵνα τῷ πεφυκότι πάσχειν τά πάθη δεξιόμενος καί πάθος τῷ θανάτῳ γενόμενος, τοὺς παθητοὺς ἡμᾶς ἐνδύσῃ ἀπάθειαν».

Ἡ ἀνυπέρβλητος δύναμις τοῦ γεγονότος τῆς Ἀναστάσεως ὀφείλεται εἰς τό ὅτι «καί πάθος τῷ θανάτῳ γενόμενος [ὁ Χριστός] τοὺς παθητοὺς ἡμᾶς [τοὺς ἀνθρώπους] ἔνδυση ἀπάθειαν». Τοῦτο διατυπώνει ἀναλυτικώτερον καί ἐναργέστατα ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός εἰς τόν πασχάλιον αὐτοῦ ὕμνον λέγων: «Ὁ παῖδας ἐκ καμίνου ρυσάμενος, γενόμενος ἄνθρωπος, πάσχει ὡς θνητός, καί διὰ πάθους τό θνητόν, ἀφθαρσίας ἐνδύει εὐπρέπειαν, ὁ μόνος εὐλογητός τῶν Πατέρων, Θεός καί ὑπερένδοξος».

Μέ ἄλλα λόγια, ὁ προσλαβόμενος ὅλην τήν ἀνθρωπίνην ἡμῶν φύσιν, πλήν τῆς ἁμαρτίας, ὑφίσταται ὡς θνητός ἄνθρωπος παθήματα καί μάλιστα τόν διά σταυροῦ θάνατον. Διὰ μέσου δέ τῶν παθημάτων ἀλλά καί τῆς Ἀναστάσεώς του ὁ Χριστός ἀνακαινίζει τήν ἐν ἑαυτῷ προσληφθεῖσαν ἡμῶν φύσιν καί τήν ἐνδύει μέ τήν εὐπρέπειαν τῆς ἀφθαρσίας Αὐτοῦ, ὡς προανήγγειλεν ὁ προφήτης Δαβίδ, ὁ λέγων: «ὁ [ἀναστάς] Κύριος ἐβασίλευσεν εὐπρέπειαν ἐνεδύσατο», (Ψαλμ. 92,1).

Τήν ἄφατον φιланθρωπίαν καί ὑπερβάλλουσιν ἀγαθότητα ταύτην τοῦ Θεοῦ διακηρύσσει ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος λέγων: «Ὁ ὢν, πτωχεύει τήν ἐμήν σάρκα, ἵν' ἐγώ πλουτήσω τήν αὐτοῦ θεότητα. Καί ὁ πλήρης, κενοῦται· κενοῦται γάρ τῆς ἑαυτοῦ δόξης ἐπὶ μικρόν, ἵν' ἐγώ τῆς ἐκείνου μεταλάβω πληρώσεως. Τίς ὁ πλοῦτος τῆς ἀγαθότητος; Τί τό περί ἐμέ τοῦτο μυστήριον; Μετέλαβον τῆς εἰκόνος καί οὐκ ἐφύλαξα· μεταλαμβάνει τῆς ἐμῆς σαρκός, ἵνα καί τήν εἰκόνα σώσῃ καί τήν σάρκα ἀθανατίσῃ».

Ἐνταῦθα ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁμιλεῖ περί τῆς ὑπό τῆς ἐνσαρκώσεως τοῦ Θεοῦ Λόγου σωτηρίας τῆς εἰκόνος, δηλονότι τῆς ψυχῆς καί τῆς ἀθανασίας τῆς σαρκός, δηλαδή τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος.

Ἐξ ἄλλου, ὁ ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας, ἐρμηνεύων τόν Κυριακόν λόγον: «ὁ φίλος ἡμῶν Λάζαρος κεκοίμηται», (Ἰωάν. 11,11), λέγει ὅτι ὁ Ἰησοῦς «καλεῖ ὕπνον τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς τήν ἀπό τοῦ σώματος ἔξοδον». Καί ἀλλαχοῦ ὁ ἅγιος πατήρ λέγει: «Καταμολύνει οὖν τήν φύσιν [τοῦ ἀνθρώπου] ἡ ἐπείσακτος φθορά καί ὁ φθόνῳ διαβολικῇ κατακρατήσας θάνατος ρίζαν ἔχων τήν ἁμαρτίαν».

Εἰς τοῦτο ἀκριβῶς καταδείκνυται τό νῆκος καί ἡ δύναμις τοῦ ἀναστάντος Χριστοῦ, δηλονότι εἰς τήν κατάργησιν τοῦ θανάτου τῆς ἐπείσακτου φθορᾶς, δηλαδή τῆς ἁμαρτίας, διὰ τοῦ θανάτου τοῦ Χριστοῦ. Ἄς ἀκούσωμεν ἐν προκειμένῳ

τόν Ἅγιον Ἰωάννην τόν Δαμασκηνόν λέγοντα: «Εἰ γάρ καί διηρέθη ἡ ἱερά ψυχὴ τοῦ ζωοποιοῦ καί ἀχράντου σώματος, ἀλλ' ἡ θεότης τοῦ Λόγου μετὰ τὴν ἐν γαστρὶ τῆς ἁγίας Παρθένου καί θεοτόκου Μαρίας σύλληψιν, καθ' ὑπόστασιν γεγεννημένης τῶν δύο φύσεων ἀδιασπάστου ἐνώσεως, ἀμφοτέρων μεμένηκεν ἀδιάσπαστος, τῆς τε ψυχῆς φημί καί τοῦ σώματος· καί οὕτω μία ὑπόστασις τοῦ Χριστοῦ καί ἐν αὐτῷ θανάτῳ διέμεινεν, ἐν τῇ τοῦ Θεοῦ Λόγου ὑποστάσει ὑφισταμένης τῆς τε ψυχῆς καί τοῦ σώματος, καί μετὰ θάνατον καί ταύτην κεκτημένων ὑπόστασιν. Διὰ τοῦτο «πᾶν γόνυ κάμψη ἐπουρανίων καί ἐπιγείων καί καταχθονίων, καί πᾶσα γλῶσσα ἐξομολογήσεται, ὅτι Κύριος Ἰησοῦς Χριστός εἰς δόξαν τοῦ Πατρὸς», (Φιλιπ. 2, 10-11).

Ἰδού λοιπόν, ἀγαπητοί μου, διὰ τί τό Πάσχα ἢ μᾶλλον ἡ ἡμέρα τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ ἀναγνωρίζεται ὡς ἡμέρα τῶν ἐγκαινίων τῆς ἀνεσπέρου βασιλείας τοῦ Θεοῦ, εἰς τὴν ὁποῖαν καλούμεθα ὑπὸ τοῦ ὕμνωδοῦ, ἵνα ἐκτυπώτερον συμμετάσχωμεν. Καί ἰδού διὰ τί τιμᾶται σήμερον ἡ μνήμη τοῦ εὐσχήμονος βουλευτοῦ Ἰωσήφ σὺν Νικοδήμῳ μετὰ τῶν Μυροφόρων γυναικῶν. Οὗτοι πάντες ἐγένοντο διαπρύσιοι κήρυκες τῆς ἐγέρσεως τοῦ Χριστοῦ.

Ἡμεῖς δέ μετὰ τοῦ ὕμνωδοῦ εἵπωμεν: «Ὅλον καθελὼν τοῦ θανάτου τό κράτος ὁ Υἱός σου Παρθένε, ἐν τῇ Αὐτοῦ Ἀναστάσει, ὡς Θεός κραταιός, συνανύψωσεν ἡμᾶς καί ἐθέωσεν· διό ἀνυμνοῦμεν αὐτόν εἰς τούς αἰῶνας». Χριστός Ἀνέστη!

Τὴν αὐτὴν ὡς ἄνω Κυριακὴν τό Πατριαρχεῖον ἐώρτασε τὴν μνήμην τῶν Μυροφόρων γυναικῶν, αἱ ὁποῖαι μετὰ τοῦ Ἰωσήφ ἐνεταφίασαν τόν Κύριον καί αἱ ὁποῖαι πρῶται ἤκουσαν τὴν πρῶτάν τῆς μιᾶς τῶν Σαββάτων, ὅτι ἀνέστη ὁ Κύριος παρὰ τοῦ ἀγγέλου καθημένου ἐπὶ τοῦ λίθου τοῦ μνημείου.

Ἡ μνήμη τῶν Μυροφόρων γυναικῶν ἐωρτάσθη εἰς τό παρεκκλήσιον αὐτῶν, τό εὐρισκόμενον εἰς τόν ὑπαίθριον χῶρον τοῦ Καθεδρικοῦ Ναοῦ τοῦ ἁγίου Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου καί τοῦ Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως.

Ἐνταῦθα ἐωρτάσθη ἡ μνήμη τῶν Μυροφόρων Γυναικῶν ὑπὸ τῆς ἐνορίας τοῦ Καθεδρικοῦ Ναοῦ τοῦ ἁγίου Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου προεξάρχοντος ἐν χοροστασίᾳ τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Λύδδης κ. Δημητρίου καί ἐν συμμετοχῇ ἐλαχιστοτάτων πιστῶν, ψάλλοντος δεξιὰ τοῦ Ἱεροδιακόνου Συμεὼν καί ἀριστερά τοῦ κ. Ριμόν Κάμαρ ἀραβιστί, ὡσαύτως διὰ τόν λόγον προστασίας αὐτῶν ἐκ τῆς μεταδόσεως τοῦ θανατηφόρου ἰοῦ COVID 19.

Εἰς τό γραφεῖον τοῦ Ναοῦ παρετέθη σεμνόν ἐόρτιον κέρασμα.

Λίαν πρωΐ τὴν ἡμέραν ταύτην ὁ Μακαριώτατος Πατὴρ ἡμῶν καί Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος ἐλειτούργησεν εἰς τὴν Ἱ. Μονὴν τῆς Μεταμορφώσεως ἐν τῷ ὄρει Θαβῶρ, ἐξ ἧς καί ἀπέστειλε τό ἀκόλουθον μήνυμα ἐλληνιστί:

Εἶπεν ὁ Ἰησοῦς· ἐγὼ εἰμι ἡ ἀνάστασις καί ἡ ζωὴ· ὁ πιστεύων εἰς ἐμέ, κἂν ἀποθάνῃ, ζήσεται καί πᾶς ὁ ζῶν καί πιστεύων εἰς ἐμέ οὐ μὴ ἀποθάνῃ εἰς τόν αἰῶνα», (Ἰωαν. 11, 25-26).

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

«Ἡ ὑπὲρ νοῦν συγκατάβασις καί περὶ ἡμᾶς εὐσπλαχνία τοῦ Κυρίου καί Θεοῦ ἡμῶν

συνήγαγε πάντας ἡμᾶς ἐν τῷ ἀγίῳ τούτῳ ὅρει θαβώρ, ἔνθα τό πρῶτον «ἔλαμψε τό πρόσωπον Αὐτοῦ ὡς ὁ ἥλιος τά δέ ἱμάτια Αὐτοῦ ἐγένετο λευκά ὡς τό φῶς», (Μάτθ. 17,2), ἵνα εὐχαριστιακῶς ἐωρτάσωμεν τήν πασχάλιον μνήμην τῶν Ἀγίων γυναικῶν Μυροφόρων· ἔτι δέ καί τῶν κεκρυμμένων Αὐτοῦ μαθητῶν Ἰωσήφ τοῦ ἀπό Ἀριμαθαίας καί Νικοδήμου.

«Μέγα γάρ ὁμολογουμένως τό τῆς θείας οἰκονομίας μυστήριον, οὐ νοήσει, πίστει δέ μόνη χωρούμενον, ἀγνείας ψυχικῆς, ἐκ φόβου θείου καί πόθου συνισταμένης, δεόμενον. Οὐ γάρ ἔστιν ἄλλως ψυχῆς περιποιήσασθαι κάθαρσιν, ἢ φόβῳ θείῳ καί ἔρωτι. Οὐ δ' αὖ πάλιν θείαν ἔλλαμψιν δέξασθαι, μή τό ψυχῆς ὀπτικόν κεκαθαρμένον γενέσθαι πρότερον. Ἀπρόσιτον γάρ τοῖς βεβήλοις τό θεῖον· μόνοι δέ καθαροί τῇ καρδίᾳ τόν θεόν ὁψονται, ἧ=[ὅπως] φησι Χριστός ἡ ὄντως ἀλήθεια», κηρύττει ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός.

«Καθαρθῶμεν τάς αἰσθήσεις καί ὁψόμεθα τῷ ἀπροσίτῳ φωτί τῆς Ἀναστάσεως, Χριστόν ἐξαστράπτοντα καί χαίρετε φάσκοντα τρανῶς ἀκουσόμεθα, ἐπινίκιον ἄδοντες», ἀναφωνεῖ ὁ ὑμνωδός τῆς Ἐκκλησίας.

Ἡ Ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἡ ὁδός, ἣν ἐνεκαίνισεν ἡμῖν πρόσφατον καί ζῶσαν διά τοῦ καταπετάσματος, τουτ' ἔστι τῆς σαρκός Αὐτοῦ», (Ἑβρ. 10,20), κατά τόν θεῖον Παῦλον. Ἡ ὁδός δέ αὕτη εἶναι ἡ εἰσάγουσα εἰς τήν αἰώνιον βασιλείαν, ὡς ἐρμηνεύουσιν ὁ Οἰκουμένιος καί ὁ Ζιγαβηνός ἀντιστοίχως. «Αὐτός [ὁ Χριστός] ταύτης ἀρξάμενος» καί «αὐτός ταύτην βαδίσας πρῶτος. Καί κατά τόν ὑμνωδόν «Χριστός, Πάσχα τό πύλας ἡμῖν τοῦ Παραδείσου ἀνοῖξαν». Ἰδού λοιπόν διά τί ὁ ἱερώτατος Παῦλος παραγγέλλει λέγων: «Εἰ οὖν συνηγέρθητε τῷ Χριστῷ, τά ἄνω ζητεῖτε, οὗ ὁ Χριστός ἐστίν ἐν δεξιᾷ τοῦ θεοῦ καθημένος, τά ἄνω φρονεῖτε μή τά ἐπί γῆς», (Κόλ. 3,1-2), «ἀπεκδυσάμενοι τόν παλαιόν ἄνθρωπον σύν ταῖς πράξεσιν αὐτοῦ καί ἐνδυσάμενοι τόν νέον τόν ἀνακαινούμενον», (Κολ. 3,5/3,9-10).

Καί ἀναλυτικώτερον: νεκρώσατε, λοιπόν τά μέλη σας, πού ἐπιθυμοῦν τάς γηΐνας ἀπολαύσεις καί ἡδονάς, ἀφ' οὗ ἐκδυθήκατε τόν παλαιόν διεφθαρμένον ἄνθρωπον μαζί μέ τάς πράξεις του καί ἐνδυθήκατε τόν νέον ἄνθρωπον, πού συνεχῶς ἀνανεοῦται καί γίνεται καινούργιος.

Ὁ ἔγκριτος Πατήρ τῆς Ἐκκλησίας Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός, ἀκολουθῶν τό κήρυγμα τοῦ σοφοῦ Παύλου λέγει: «Χριστός ἐν σταυρῷ· συνέλθωμεν καί κοινωνοί τῶν παθημάτων (Β' Κορ. 1,7), ἵνα καί τῆς δόξης Αὐτοῦ γενώμεθα», (Α' Περ. 5,1). «Χριστός ἐν νεκροῖς· νεκρωθῶμεν τῇ ἁμαρτίᾳ, ἵνα τῇ δικαιοσύνῃ ζήσωμεν. Χριστός σπαργάνοις καί σινδόσι καθαραῖς ἐνείλιττεται· λυθῶμεν τῶν τῆς ἁμαρτίας σειρῶν καί τήν θείαν αἴγλην ἀμφιεσώμεθα. Χριστός ἐν τάφῳ καινῷ, ἐαυτούς ἐκκαθάρωμεν τῆς παλαιᾶς ζύμης καί νέον γενώμεθα φύραμα», (Γαλ. 5,9), ἵνα Χριστοῦ χρηματίσωμεν καταγώγιον. Χριστός ἐν ᾗδῃ· πρός τήν ὑποποιόν ταπείνωσιν συγκατέλθωμεν, ἵνα καί συνανιστῶμεν καί συνυψωθῶμεν καί συνδοξασθῶμεν, τόν θεόν ὁρῶντες, ἀεὶ καί ὁρώμενον.

Ἡμεῖς δέ, ἀγαπητοί μου, οἱ διά τοῦ θανάτου τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ζωοποιηθέντες μετά τῶν Μυροφόρων γυναικῶν καί τῶν κεκρυμμένων μαθητῶν Ἰωσήφ τοῦ εὐσχήμονος καί Νικοδήμου, τῶν κηρύκων καί μαρτύρων αὐτοπτῶν γενομένων τῆς ἐκ νεκρῶν τριήμερου Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ εἵπωμεν: «Μηδεὶς φοβείσθω θάνατον. Ἀνέστη Χριστός! Αὐτῷ ἡ δόξα καί τό κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων, Ἀμήν».

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας